

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Langáška (soudce zpravodaj), soudce JUDr. Filipa Dienstbiera a soudkyně Mgr. Veroniky Baroňové v právní věci žalobce: **O. S.**, zastoupený Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalované ze dne 8. prosince 2020 č. j. MV-164730-4/SO-2020, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 15. dubna 2021 č. j. 11 A 15/2021 - 39,

t a k t o :

Kasační stížnosti žalobce **se nepřiznává** odkladný účinek.

Odůvodnění:

I.

[1] Podanou blanketní kasační stížností se žalobce (dále též „stěžovatel“) domáhá zrušení v návětí označeného rozsudku Městského soudu v Praze, jímž městský soud zamítl jeho žalobu proti v návětí uvedenému rozhodnutí žalovaného ve věci zamítnutí žádosti o udělení souhlasu se změnou zaměstnavatele dle § 42g odst. 7 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů. S kasační stížností spojil stěžovatel návrh na přiznání odkladného účinku.

[2] Návrh na přiznání odkladného účinku doplnil stěžovatel podáním ze dne 18. května 2021. Poukázal na své právo na soukromý a rodinný život a uvedl, že na území České republiky žije již přes čtyři roky a má zde dlouhodobé vazby a zázemí, a to jak osobní, tak ekonomické. Stěžovatel dodal, že nepřiznání odkladného účinku by znamenalo faktickou likvidaci jeho dlouho budovaného zaměstnání, přičemž si ho zaměstnavatel velmi cení a chtěl by ho nadále zaměstnávat. Rovněž se odkázal na právo být v kontaktu s advokátem. Nakonec uvedl, že bude čelit faktickým i právním problémům s návratem na území České republiky, a to s ohledem na nepředvídatelný vývoj opatření regulujících přechod hranic i na zrušení mezinárodních letů v kontextu pandemické situace. Výslovně přitom argumentoval nemožností návratu na území České republiky.

[3] Podle § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), nemá podání kasační stížnosti odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat za přiměřeného užití ustanovení § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s.

[4] Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. platí, že *soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přiznává žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky*

rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[5] Nejvyšší správní soud připomíná, že „poskytnutí odkladného účinku má mimořádný charakter: soud tu totiž před vlastním rozhodnutím ve věci samé prolamuje právní účinky pravomocného rozhodnutí, na které je třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není jako celek zákonným postupem zrušeno. Přiznání odkladného účinku proto musí být vyhrazeno pro ojedinělé případy” (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 22. prosince 2003 č. j. 7 A 115/2002 - 67, č. 760/2006 Sb. NSS).

[6] V žádosti o přiznání odkladného účinku je proto nutné vylicit individualizované a závažné okolnosti, které mimořádné vyloučení účinků pravomocného rozhodnutí odůvodňují (např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 6. ledna 2016 č. j. 2 Azs 271/2015 - 32).

[7] Stěžovatel však břemeno tvrzení ve vztahu k vylicení skutečností odůvodňujících mimořádné odložení účinků rozsudku městského soudu a rozhodnutí žalované neunesl. V doplnění návrhu na přiznání odkladného účinku uvádí veskrze obecně, že má právo na osobní účast v řízení a na kontakt s advokátem, s čímž souvisí ochrana spravedlivého procesu, což však samo o sobě není důvodem pro přiznání odkladného účinku (viz např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. června 2020 č. j. 8 Azs 339/2019 - 38, č. 4039/2020 Sb. NSS).

[8] Argumentace stěžovatele ohledně jeho vazeb a zázemí v České republice rovněž postrádá jakoukoliv konkrétní či individualizovanou rovinu. Nelze odhlédnout od toho, že žalovaná nerozhodla o povinnosti stěžovatele opustit území České republiky, ani o jeho správním vyhoštění. Pokud jde o tvrzení stěžovatele ohledně „faktické likvidace jeho dlouho budovaného zaměstnání“ a toho, že si jej zaměstnavatel cení a chtěl by ho dále zaměstnávat, jednak tvrzení o dlouho budovaném zaměstnání nesouzní s tím, že se současné řízení týká souhlasu se změnou zaměstnavatele, a jednak stěžovatel zájem zaměstnavatele ničím neosvědčil. Mimořádná újma, kterou pro stěžovatele znamenají účinky rozhodnutí žalované, není zřejmá ani z dalšího textu doplnění návrhu na přiznání odkladného účinku.

[9] Co se týče tvrzených problémů s návratem na území České republiky v souvislosti s různými pandemickými opatřeními, tato tvrzení se opět zcela míjejí s předmětem rozhodnutí, které stěžovatel napadl před správními soudy, tj. rozhodnutí o zamítnutí žádosti o udělení souhlasu se změnou zaměstnavatele dle § 42g odst. 7 zákona č. 326/1999 Sb. Krom toho, i kdyby stěžovatel vycestoval z České republiky do země původu, možnost návratu není vyloučena. Nejvyššímu správnímu soudu je známo, že zastupitelské úřady v Kyjevě a ve Lvově přijímají žádosti o víza a přechodné pobyty a že přinejmenším mezi Prahou a Kyjevem je v provozu pravidelné letecké spojení.

(https://www.mzv.cz/jnp/cz/informace_pro_cizince/aktuality/prijimani_zadosti_o_viza_od_11_kvetna.html;

https://www.mzv.cz/kyev/cz/viza_a_konzularni_informace/informace_pro_cesty_a_pobyt/aktualni_informace_k_opatrenim.html)

pokračování

[10] Nejvyšší správní soud proto odkladný účinek kasační stížnosti nepřiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 2. června 2021

JUDr. Tomáš Langášek
předseda senátu